

Kehely: a lelki egység kifejezője

Kiönteni egy cseppet az örökkévaló evangéliumból

A kehely számunkra az összetartozásnak a jelképe. Amikor kehelyre gondolunk, az úrvacsora jut eszünkbe, annak a lelki összetartozásnak a jelképe, amit Isten ajándékoz nekünk Jézus Krisztus által.

Több száz éven át hitbéli református eleink zsákba rejtve cipelték magukkal menekülés közben a kegyszereket, így a kelyheket is. Erdély népének vezetői, a nemesek saját ivókupáikat alakították át úrvacsorai kelyhekké, és így vállaltak közösséget egyszerűbb sorsú hittársaikkal.

A Kolozsvári Egyházmegye hivatalos lapjának (KEHELY) a neve szimbolikus jelentőségű. Jelzi református múltunkat, de jelzi azt is, hogy merre szeretnénk haladni. Az új egyházmegyei közösség a Jézus Krisztusba vetett hitben lehet egy, a sokszínűség megőrzése által.

A képzeletbeli kelyhet meg lehet és meg kell tölteni tartalommal. Aszerint, hogy mit töltünk bele, fogunk részesedni egyházunk közösségi jellegének áldásából vagy átkából.

A *Kehely* című újság a Kolozsvári Egyházmegye egyházközségeinek közösségét jelképezi Istennel. Nekünk Isten lelkével kell megtölteni. Írásaink által a legjobbat kell felajánlanunk a közösségnek. Ha ez megtörténik, a kehelyből az „örökkévaló evangéliumot” (Jel 14,6) önthetjük ki embertársaink életére. Így betölthetjük küldetésünket.

Meg lehet tölteni a *Kehely* című lapot mással is. Például „Isten haragjának borából” (Jel 14,10) is lehet inni és itatni. Rajtunk múlik. Ha a széthúzás és az emberi gyűlölködés fog bennünket hatalmában tartani, akkor a lapunkat nem tudjuk tartalommal megtölteni, akár egyenesen átokká is válhat számunkra. Ebben a helyzetben mit öntünk a lélekben megszomjazott népünkre?

Az biztos, hogy az áldás és a gyűlölködést nem lehet összeelegyíteni, mert ihatatlan, közösségünk számára használhatatlan lesz. Így indítjuk útjára a lelki egység kifejezőjeként *Kehely* című, évente négyszer megjelenő újságunkat, hogy kiönthessünk egy cseppet az örökkévaló evangéliumból.

Az biztos, hogy az áldás és a gyűlölködést nem lehet összeelegyíteni, mert ihatatlan, közösségünk számára használhatatlan lesz. Így indítjuk útjára a lelki egység kifejezőjeként *Kehely* című, évente négyszer megjelenő újságunkat, hogy kiönthessünk egy cseppet az örökkévaló evangéliumból.

Dr. Bibza Gábor
esperes

Lélegezz bennem, Szentlélek...

Lélegezz bennem, Szentlélek,
hogy arról gondolkodjam,
ami szent.

Írányíts engem, Szentlélek,
hogy azt cselekedjem,
ami szent.

Vezess engem, Szentlélek,
hogy azt szeressem,
ami szent.

Erősíts meg engem, Szentlélek,
hogy megóvjam,
ami szent,

és óvj meg engem, Szentlélek,
hogy sose veszítsem el,
ami szent.

(Szent Ágoston)

A TARTALOMBÓL

2 Ha jól cselekszel...

3 A szolgálatra mindig
szükség van

4 A Lélek erőterében

5 Pünkösd énekeink

6 A Szentlélek munkája

Ha jól cselekszel, emelt fővel járhatsz

Tóth Árpád főjegyző
az egyházmegyei kihívásokról

- Újra egy kolozsvári egyházmegye van. Mit jelent ez Önnek?

- Örvendek, hogy huszonhárom év után újra létrejöhett a Kolozsvári Egyházmegye, ugyanis nekem fáj, hogy

1990-ben kettészakadt. Most, hogy újra egyesült, keresnünk kell azt, ami összetart.

- Mi kapcsolja össze a városi és vidéki gyülekezeteket?

Az egyik, hogy a kolozsvári gyülekezetekbe sok katonasági és mezőségi egyháztag költözött be, magukkal hozva az ottani lelkiéletet és templomos hagyományait. Másrészt a Kolozsvár környéki gyülekezetekben nagyrészt olyan lelkészek szolgálnak, akik valamelyik kolozsvári gyülekezetben nőttek fel, gyökereik a városba nyúlnak. Ez fontos kapcsolópont lehet.

- Milyen feladatokkal kell megküzdenie az egyházmegyének?

Rengeteg kihívás elé nézünk. Ugyanis a falu-város különbségen túl, a gyülekezeteken belül is többféle irány van. Létezik egy idősebb réteg, amely hagyományos értékeket hordoz, van egy középréteg, az ezekhez tartozók nemigen találják önmagukat és helyüket, és van egy fiatal réteg, amely inkább azt szeretné, hogy a lelkész töltsön fel az internetet mindenféle helyzetre alkalmas beszéddel, és amikor valami lelki problémájuk van, akkor ráklikkelnek. Megtalálni a szót a három nagyon különféle igényű tábor között, nagy kihívás. Ezen felül ott van Kolozsváron a nagyszámú ifjúság és az egyetemisták.

Ebben a szerteágazó igényű közösségben sok munkatársra van szükség. Kinevelni ezeket pedig már válásórás kortól kell. Ifjúsági presbitériumot is hozunk

létre, hogy a fiatalok fokozatosan felelősséggel hordozzanak valamit abból, amit Krisztus ránk bízott.

A kapcsolat erősítésére a városi-vidéki ifjúsági vagy más gyülekezeti csoportok közös rendezvényei is jó lehetőségként kínálkoznak. Erre nagy hangsúlyt kell fektetnünk, mert a bevásárlóközpontok, a tévé, a szórakozóhelyek nagymértékben lefoglalják egyháztagjaink érdeklődését, és az egyháznak csak egy kicsiny szelet marad. Ezért kell ez az újság is, hogy megszólíthassunk minden korosztályt. Az idősebb generáció tagjaként, az élő közösségek mellett tesszem le a voksomat, mert ez a fontos és nem az internetes egyháztagság. Viszont vannak fiatalok is, akiknek a kommunikációs igényeihez is alkalmazkodnunk kell.

- Főjegyzőként, mit szeretne a leginkább megvalósítani az egyházmegyében?

- Eddig missziói előadó voltam, és a gyülekezeteket látogatva mindig a gyülekezet érdekét tartottam szem előtt. Kimondtam, hogy változtatni kell, akkor is, ha ez egyes lelkészeket vagy tisztségviselőket kellemetlenül érintett. Most már minden közös határozatról bárki értesülhet az egyházmegyénkben, mert azokat megküldjük minden lelkészi hivatalnak. Amit közösen eldöntöttünk, abban is együtt kell lépnie mindenkinek, mert az javunkra, védelmünkre van. Ez vonatkozik nemcsak a közös liturgiára és énekeskönyvre, de a többi közös döntésünkre is.

- Hogyan lehet a divatos egyénieskedést pozitív üzenettel összefogásra ösztönözni?

- Higgyük el egymásról, hogy mindenki jól akarja. Ha valaki nem pontosan ugyanúgy gondolkodik mint én, azért jót akar, és lehet jó az, amit tesz.

Kedvenc igém, amit Káinnak mond Isten: *Hiszen, ha jól cselekszel, emelt fővel járhatsz (1Móz 4,7). Mindenki jól cselekedjen, és akkor fölelmelt fővel járhat.*

Többféleképpen gondolkodunk, de ha a közösen kitűzött cél, amit követünk jó, akkor jó lesz belőle. Így elkezdődhet a bizalom építése és ebben külön-külön is jó példát mutassunk.

A szolgálatra mindig szükség van

Amikor 2006 nyarán elmondtam egykori évfolyamtársamnak, hogy kis lélekszámú, kiöregedő gyülekezetbe fogok váltani, azt mondta: „Most fogod megtanulni, kit is szolgálsz!” Akkor még csak sejtettem, azóta már tudom, mire utalt.

A lelkeszi szolgálat kívülről nézve ünnepélyes hivatás. A világ szemében mi a fekete-fehérben megjelenő különlegességek vagyunk. Némelykor belülről, a családból is fel- vagy leértékelődik a szolgálatunk. Hallottam olyan lelkészgyerekekről, aki az óvodában így beszélt édesapjáról: „Ó, az én édesapám nem dolgozik. Ő csak prédikál.” Másrészt a világ elvárja tőlünk, hogy többek legyünk, jobbak legyünk, mint mások. És épp emiatt lehet bennünket legalább olyan erőteljesen támadni, mint a politikusokat... Mi tehát az a szolgálat, és mitől szolgálat az, amit végzünk? (...)

Visszaemlékszem kórházlelkészességem néhány mozzanatára. Volt, amikor megkérdezték tőlem, „milyen szektához tartozom?”... Máskor szülés előtt álló kismama kért arra, hogy legyek mellette, ami-

Vigyünk több lelket szolgálatunkba

Máthé József Farkas utcai gondnok

- Mi az egyházmegye legnagyobb gondja?

- Egyházmegyénk dolgaiba most már jobban beletekintve úgy látom, hogy minden gyülekezetben a lelki élet fellendítése sokkal nagyobb hangsúlyt kellene kapjon.

Sajnos, az ingatlanainkkal járó sokféle

kor életet ad első gyermekének. Azt tettem, amit éreztem, vagy amire kértek. Éppen az a szép a szolgálatban, hogy sokrétű. Hol tűzben, hol vízben tart. Hozzáállás kérdése, hogy ez elgyötör, avagy megedz. Ha végigkövetem gyülekezeti állomáshelyeimet, egyértelműen azt tapasztalom, hogy engem az Úr edzeni akar. Amikor húsvétkor eltemettem az utolsó szomszédomat is, már tudtam: számomra ez is „felső rendezés”. Szolgálatom közelmúltjából az idő vásznán bennem marad néhány kimerevített kép.

1. Egyik egyháztagunk hosszas betegség után meghal. Társa is beteg, mozgáskorlátozott. Az özvegyen maradt beteg férj reggel meséli: „Annuska meghalt az éjszaka. Nem mertem segítségért indulni, félttem, hogy elesem. Az utcán nem láttam senkit, akit behívhattam volna. Telefonunk nincs. Félttem, hogy leesik az ágyról. Őriztem egész éjjel. Odatettem mellé a kendőjét az arcához, amit még fiatal korunkban vettem neki. Nagyon vártam, hogy megvirradjon.”

2. Visszük a gondnokkal a beteghez az úrvacsorát. Látjuk, hogy az udvaron István bácsi elesett. A környéken senki. Próbáljuk felsegíteni, aztán kiderül, hogy benuulás. Az utcán biceg el mankóval egy másik beteg. Besegítjük, és kérjük, maradjon egy keveset a szükségben levő mellett, míg intézkedünk. Telefon, mentő, kórház, család...

3. Virrasztó, pár nappal anyák napja előtt. A virrasztóban gyerekek is, városról. Két kislányt megkérdezek, eljönnek-e vasárnap a templomba, hogy legyen nálunk is „ünnepélyesebb” az ünnep? Vállalják.

A szolgálatról írni mindig nehéz, mert személyes. A tényeket írtam le. Mint ahogyan tény az is, hogy csodálatos lehetett több ezer embernek prédikálni az első pünkösdön, a Lélek ünnepén. Csodálatos ma is prédikálni tágasra épített templomokban, nagy tömegnek. De kitüntetés ígét hirdetni tíznek, húsznak akkor, amikor tudod: mindenki, aki még tud járni, ott van az istentiszteleten. De a padban úrvacsorázókhoz, az otthon, betegágyban úrvacsorázókhoz is ugyanúgy érkezik a Lélek! A „pünkösd szél” vigasztal, ha kell, de újjá is szül már most, és azt is átformálja, aki idős! Ahol ott a Lélek, ott van élet is. Ahol van élet, ott szükség van a szolgálatra. A szolgának ezt tudnia kell. És azt is, hogy munkájának van értelme.

A Lélek erőterében

Furcsa-szomorú ellentmondása életünknek, hogy nem tudunk közölni, annak ellenére, hogy egy tömbházban, egy internátusban, egy gyűlésteremben, egy egyesületben élünk. Jegyezzük a bábeli szindrómát, s ha okait magunkon kívül látjuk, öklöket rázunk a partner felé, ha magunkban fedezzük fel, megijedünk. A lelkipozíció csatornáján keresztül szeretnénk közölni, s nem megy, de mások útját is elzárjuk magunk felé. Nyugtatógatjuk magunkat: a hiba nem az énünk készülékében van. Vagy mégis? Mindegy. A pünkösdi Ige az eljuttatandó örömhír három akadályáról beszél: széthúzó akarat, bogra futott nyelv, béna kéz.

A tizenkét tanítvány széthúzásáról, egyéni önérvénytéséről számolnak be az evangéliumok: versengésükről, vagy a Zebedeus fiak kiváltságát igénylő akaratáról. A pünkösdi történet azzal kezdődik, hogy ők tizenketten egy akaratúval együtt voltak (ApCsel 2,1); de ez még csak a zártkörűek, a kiscsoportosok akaratát jelentette. Csak a Lélek kitöltése után olvasunk arról, hogy a több ezer hívőnek egy szíve-lelke volt, így imádkoztak és így osztották meg egymás között az anyagi javakat (ApCsel 4,24.32). Azzal tudok igazán közölni és annak közlését tudom elfogadni, akivel „szív-

lélek” kapcsolatban, azaz: akaratközösségben vagyok. Ez a Szentlélek első ajándéka. Széthúzó akaratunkat csak úgy tudjuk egy hullámhosszra hozni, ha ez az egy akarat Isten akaratát. Pünkösdkor imádkozunk így: *Jövel Szentlélek, mindannyiunk akaratát simítsd be az Atya akaratába!*

Pünkösöd felé haladva rá kell döbbernünk: mennyire nem tudunk egymással beszélgetni; a bábeli többnyelvűség mindannyiunknak fáj. Ha végre kapok valakit, aki egyáltalán meghallgat, ő alig várja, hogy befejezzem panaszomat, rákezd a magáéra. Beszélni még tudnánk, de egymást meghallgatni képtelenek vagyunk. A Lélek másik ajándéka az első pünkösdkor az volt, hogy mindenki meghallotta és a „saját nyelvén, amelyben szü-

letett” (ApCsel 2,8) megértette az apostolok egyszerű tolmácsolásában az örömmegszólást. A szívnek (gondolatnak) és a nyelvnek (szónak) kettősségét már sokszor róttuk fel egymásnak, de magunknak is. A galileai szegény halászból lett apostol, Péter itt, ebben a jeruzsálemi bezárt házban még nem tud beszélni. De a Lélek kisodorja az utcára, elmúlik minden féltelme és gátlása, s elmondja azt a prédikációt, amelynek „hatására” háromezer ember élete változik meg. És a sokfűlűek, az addig nem hallók (?), most megértik Pétert. Ne bánjad, ha a Lélek - emberileg szólva - csak egyetlen szavakat ad szádba. Ezek is eljuthatnak ahhoz (talán ahhoz az egyhez), akinek szüksége van az örömhírről vagy/és a megtérésre. Ezért: *Jövel Szentlélek, taníts meg beszélni és a beszéddel megtalálni az örömet, a tévelygőt!*

Az Ige és a szív

János atya mondta: „Egyszer Szíriából felkerestük Poimén atyát, és kérdést akartunk feltenni neki a szív keménységéről. Az idős atya azonban nem tudott görögül, és tolmács sem volt kéznél. Amikor az idős atya látta, hogy milyen szorongatott helyzetben vagyunk, elkezdett görögül beszélni: „A víz természete lágy, a kő kemény, de ha a kő fölé akasztják a korsót, a víz cseppenként vájja a követ. Így az Isten Igéje is lágy, szívünk pedig kemény, de ha az ember többször hallja Isten szavát, szíve megnyílik, hogy félje Istent.”

Isten sokszor a nyelv (= szív) bizonyágtételével nyitja meg az utat a kéz (= szolgálat) előtt. Ebben a kézben kenyérnek kell lennie, de mondhattam volna orvosságot, kosztoscsejét is, azt, amim van, de amit eddig csak magamnak tartottam meg. Sokszor a *magam* kevesére néztem, pedig a *másik semmijét* kellett volna meglátnom; a *magam jövőjéről* gondoskodtam, miközben a *mellettem élő „má”-ja* lett bizonytalan. A Lélek nemcsak közösségbe hozta a három-

ezer embert, hanem megosztatta velük anyagi javukat is: foglalatosak voltak a közösségben... mindenük köz volt (ApCsel 2,42.44). Pünkösdkor az igehirdetésre összegyűlt közösséget a Lélek szét akarja fújni, hogy elvigyük egymáshoz, ne csak a vigasztaló szó-igét, hanem a tápláló kenyér-igét is, hogy szűkölködő ne legyen közöttünk (ApCsel 4,34). Imádságunkban ennek is benne kell lennie: *Jövel Szentlélek, indíts a szeretet cselekedeteire!*

Nem vagyunk képesek közölni? De hiszen a Szentlélek közössége (2Kor 13,13) azt jelenti, hogy Ő erőteret hozott létre Isten és közöttünk, s ezt kiterjesztette emberközi kapcsolatainkra is. A Szentlélek eljött. Nem rajta múlik, hogy megtaláljuk egymást.

Dr. Kozma Zsolt

Pünkösdi énekeink

Pünkösöd alkalmával két éneket mutatunk be egyházenet-történeti szempontból. A Magyar Református Énekeskönyv 242. éneke, *A pünkösödnék jeles napján* kezdetű ének egy cantio dallam. Kanció névvel a középkori strofikus vallásos énekek különböző fajtáit illették, melyek elsősorban az egyházi ünnepekhez kötődtek. A reformáció ebben a műfajban fedezte fel legkorábban annak lehetőségét, hogy a gyülekezetszerűség és anyanyelvűség elvét az egyházi zenében érvényesítse. A közös éneklés előfeltételeként sorra születtek meg a fordítások.

Az egyik cantio dallam, amely évszázadokig állandó használatban volt, eredetileg két alkalmi szöveggel volt ismert: húsvétra „Surrexit Christus hodie”, illetve mennybemenetelre: „Ascendit Christus hodie”. Magyar szövegváltozatban: „Krisztus mennybe ma felméne”. Dallamvariánsaihoz egy pünkösdi szöveg is kapcsolódott: „A pünkösödnék jeles napján”.

Eredeti formájában a dallam ereszkedő profilú volt. A magyaroknál mind a katolikus, mind a protestáns környezetben, egy átalakult forma terjedt el, a harmadik sortól kezdődően a dallam emelkedik és felső oktávon zár.

1651-től a katolikus énekeskönyvben, később pedig a református énekeskönyv-kiadásokban folyamatosan jelen van egészen napjainkig. Így elsősorban az 1778-ban megjelent *Öreg Debreceni Énekeskönyvben*, mely könyv a református énekeskönyvek történetében mindmáig mérföldkönek és mércének tekintett mintaénekeskönyv. A pünkösdi szokások népi repertoárjába is bekerült. Egyes kiadások egy Kodály Zoltán által gyűjtött, népi variánst is bemutatnak.

Második énekünk a Magyar Református Énekeskönyv 251. *Jövel Szentlélek Úr Isten* kezdetű éneke. Az *Öreg Graduál* 140-141. oldalán az egész gregorián repertoár egyik legnevezetesebb antifónája található meg magyar református változatban: „Veni Sancte Spiritus”. Szövege tartalmának megfelelően a pünkösdi énekek sorában közli az *Öreg Graduál* is. Ezenkívül még *fennálló énekként* vagy *ünnepi fohászkodásként* és más rendkívüli alkalmakon is szívesen énekelte a gyülekezet.

Az 1. vers egy ismeretlen, 11. századi szerzőtől származó antifóna. Ezt fordította német nyelvre Luther Márton és adta hozzá a 2-3. verseket. Magyar fordítása 1654-ben jelent meg nyomtatásban.

Felházi Lenke kántor
(Hidelve)

Hányadik az ötvenedik?

Ünnepekkor, úrvacsoraosztás alkalmával mindig felhasználok a lehetőséget arra, hogy bevezetésképpen elmondjam, mit jelent az éppen aktuális ünnep: úgy mint szó és alkalom.

A „pünkösöd” a görög pentekoszté=ötvenedik sorzámnévből jött át a magyar nyelvbe. Régebben *pen(te)kosztnak* mondták, aztán a nyelv kifürkészhetetlen vargabetűin keresztül „pünkösöd”-dé lett a pünkösöd. Az ószövetségi ünnepek rendje szerint ez egy aratási hálaadó ünnep. Ugyanakkor pedig a Törvény (Tóra) átadásának is az alkalmá. Mint minden ünnep, úgy ez is átfogalmazódott és egy új, keresztényen töltet (többlet?) kapott.

A feltámadás után Jézus negyven napon át jelent meg a tanítványainak: azért, hogy bebizonyítsa,

hogy Ő él. Ezt követően felment a mennybe. Mózes negyven napig volt a Hóreb-hegyen míg megkapta és megértette a Tórát. A tanítványoknak szintén negyven nap kellett, hogy megértsék a feltámadás öröndetes tényét. Ez a felkészülés ideje: mind Mózes, mind a tanítványok számára. De ahhoz, hogy átadják az üzenetet, szükség volt egy olyan „képesítés”-re, amit csak(is) Isten Lelke adhatott. S ez következett be pünkösödkor. A gyámoltalan tanítványok erőre kaptak, kimentek az utcákra és terekre, „szeminarizáltak” (azaz: magot vetettek, az Ige magvát hintették), és olyan páratlan „siker”-t értek el (ezrek tértek meg), amit azóta sem ért el az egyház.

A pünkösöd az egyház születésnapja. Isten éltesse az egyházat, választott népét, melynek hitvallásunk szerint mi is élő tagjai vagyunk.

A Szentlélek munkája

Hogyan nyilvánul meg Szentlélek munkája életedben és szolgálatodban?

Szócs Csilla titkárnő, Kolozsvár-Újalsóváros

A Szentlélek munkáját családi életemben tapasztaltam leginkább. Három vesztés után megszületett Tamás fiam, aki most 3 éves. Komoly szívproblémával jött a világra, és eddig már négyszer műtötték. A németországi kórházba belépve nagy nyugodtság szállt meg, és azonnal tudtam, hogy a fiam fel fog épülni. Hiszem, hogy Istennek terve van Tamással, aki jelenleg jól van.

A Szentlélek hatásának tartom azt is, hogy az óvodai munkámat egyházi alkalmazásra cseréltem. Titkárnóként rendszeresen találkozom gyülekezetünk tagjaival, főleg az idősekkel. Szívesen meghallgatom őket, és bár tanácsot csak ritkán tudok adni, úgy érzem, azzal is segítek, ha beszélgetek velük.

Varó Csilla diakónus, Kolozsvár-Törökvágás

Imádságomban mindig erőt kérek, hogy tennivalóimat jól tudjam végezni. Szentlélek munkájaként kapok fizikai erőt és lelki erőt is. Ezt azért kérem, hogy tudjak segíteni a rászorulókon, és adottságaimat úgy tudjam felhasználni, hogy ők felismerjék: Isten munkálkodik bennem, és én Jézus tanítványaként segítek rajtuk. A pozitív visszajelzés mutatja, hogy Isten velem van, és megáldja munkámat. Ez mindig örömmel tölt el és hálaadásra készítet.

Földvári Mihály kántor, Mezőkeszű

A Szentlélek kezdettől fogva munkálkodik bennem. Gyermekkoromtól kezdve jártam a templomba szüleimmel - úgy voltam nevelve. Megszerettem, és 31 évesen kitanultam a kántorságot. Sokan csodálkoznak a falubeliek közül, hogy 78 éves korban is bírom még, de Isten segít, Ő erőt ad hozzá.

1979-ben beteg voltam, az orvosok is lemondtak rólam, de én hittem, hogy Isten megsegít. Felépültem, és azóta is az Ő dicsőségére szolgálok kántorként és pár éve presbiterként is.

Adorjáni Katalin kántornő, Kolozsvár-Alsóváros

Ha a Szentlélekről kérdezel, akkor én Istenre és Jézusra is gondolok. Tudom, hogy velem van, mert megígérte. Ismeri helyzetem, s még a végét is látja a hullámvölgyeimnek. A reménységem az, hogy ha életet ad, akkor majd elmesélhetem unokáimnak, hogy hogyan vezetett. A másik, amiben érzem a Szentlélek jelenlétét az, amikor az Ige is szól hozzám. Vagy amikor a kórossal dolgozunk. Egy ideje a Goudimel zsoltárokat tanuljuk, és amikor összeénekeljük, mintha több lenne, mint bármilyen más ének. A lelked is szuszog velem, úgy érzed, hogy fizikailag is helyrejössz. Lelki katarzisz. Minden munkám, amit végzek a gyülekezetért, a rádióban, a közösségért a Szentlélek nélkül emberi kínlódás lenne. Így is sok az emberi gyarlóság, hát még Szentlélek nélkül. Az a fantasztikus, hogy ezzel az emberi gyarlósággal teljes munkánkat Isten megáldja és jót hoz ki belőle.

Vigyünk több lelket szolgálatunkba

Folytatás a 3. oldalról

gond, az anyagiak szűkössége az, ami csalóka módon figyelmünket túlságosan a földiek felé fordítja. Pedig ahol a lelkeket átjárja a buzgó hit, ott az adakozó- és a segítőkészség is megnövekszik.

Ezért azokat a gyülekezeti munkásokat és azokat az alkalmakat, amelyek a Szentírás, Jézus és a gyülekezeti közösség felé segítik egyháztagjainkat, bátorítanunk és példaként kell kiemelnünk. Tudom,

mindenki az odaadóbb hitélet után vágyik a gyülekezetekben, de úgy tűnik, néha ezt - a Jézustól kapott legfontosabb feladatunkat - egy kicsit szem elől tévesztjük.

Megoldást kell keresnünk arra a kérdésre is, hogy vannak gyülekezetek, ahol a presbitérium és a lelkész nem tudnak jól együttműködni. Van, ahol hiányosságok vannak a lelkész munkájában, máshol pedig a presbitérium egyes tagjainak volna szüksége arra, hogy járatosabbak, képzetesebbek legyenek a hit és egyházunk dolgaiban.

Kérjünk Istentől segítséget és vigyünk több lelket, Szentlelket szolgálatunkba és gyülekezeteinkbe!

Helyem az egyházban

Véleményem szerint az egyház a lélek kórháza, és én mint kezelésre szoruló beteg vagyok része.

A Szentlélek pedig a gyógyszer, amelyet az orvos (Jézus) a segítségemre küldött amikor Ő nincs melletttem.

B. O. tizenéves

A gyülekezetben lenne a helyünk, csak hogy ne-
héz eldönteni, mi a fontosabb, mert annyi
lehetőség csalogatja ma a fiatalt, hogy a
gyülekezet az szóba sem jön, vagy a leg-
utolsók közé szorul.

P. A

Nekem természetes a gyülekezet, mert
itt vagyok kicsi korom óta. Itt a helyünk.
Jól érezzük magunkat. Hallottam olyat mon-
dani: templomba nem járok, az öregasszonyok közé,
de hát belőlünk kell legyenek majd azok az öregek,
akik közé majd nem akarnak jönni a fiatalok.

P. G. tizenéves

Úgy érzem, hogy itt a helyem, annak ellenére, hogy
nem egy alkalommal választanom kell aközött, hogy
a gyülekezetbe menjek, vagy a barátokkal a városba
vagy a kocsmába.

Sz. K. tizenéves

- Befogad benneteket az egyház?

- Befogad, de nekünk is bele kell adnunk valamit,
hogy építsük a közösséget, hívjunk ide másokat.

Sz. K. tizenéves

- Jó közösségek vannak több korosztály számára a
gyülekezetben, ahova érdemes bekapcsolódn; én
itt jól érzem magam.

K. A. CS. tizenéves

Mindenkinek megadatik az esély, hogy a gyüleke-
zetben megtalálja a helyét. Ez sokaknál akkor kez-
dődik, amikor kicsi korában elhozzák a templomba,
és aki itt akar maradni, az megtalálja a helyét, az
egyház befogadja. Én ezt tapasztaltam. Sajnos,
nem mindenki él ezzel a lehetőséggel,
mert eltávolodnak és más irányba indul-
nak el.

K. A. tizenéves

Engem vallásórás koromban ragadott
meg az, ahogy a vallásoktatók fog-
lalkoztak velünk. Amikor megtudtam,
hogy ők is már kis koruk óta itt tanulták
meg azt, hogy hogyan kell a gyermekekkel
foglalkozni, az volt a vágyam, hogy én ebben részt
vegyek. És a gyermekhéten ez megadatott nekem,
és nagyon jó érzés volt, hogy noha nemrég engem
tanítottak, most pedig én irányíthatom őket.

B.O. tizenéves

Nem is tudom, mit is mondjak. Nincs helyem,
letácsolnak ha jövök, és kérdek valamit, vagy akarok
valamit csinálni, az nem jó, nem lehet. Nem szabad.
Nem értem, kinek van a templom. Az egyház nem
érdekel. Unalmas. Nem értem a prédikációt, Nem
érdekesek az énekek, nincs bennük ritmus.

Béla huszonéves

A fecsegésről

Szkétiszből való testvérek akarták egyszer Antóniosz atyát meglátogatni. Amikor beszálltak a hajóba, hogy hozzá utazzanak, egy idős atyával találkoztak, aki szintén oda igyekezett. A testvérek azonban nem ismerték. A hajóban ülve idéztek az atyák mondásaiból és mondatokat az Írásból, aztán kétkezi munkájukról beszélgettek. Az idős atya pedig hallgatott. Amikor megérkeztek az illető vidékre, úgy tűnt, hogy az idős atya is Antóniosz atyához megy.

Érkezéskor ő azt mondta nekik: „Ebben az idős atyában jó útitársra találtatok.” Az idős atyához pedig így szólt: „Jó testvérek vannak veled, atya.” Az azonban azt mondta: „Kétségkívül jók, de udvarukon nincs ajtó, és aki csak akar, bemehet az istállóba, és ellophatja a szamarat.” Ezt azért mondta, mert ők mindent kimondtak, ami a szájukra jött.

Takarítás a páncélcsehi templomnál

A Szeretethíd elnevezésű Kárpát-medencei Református Önkéntes Napok rendezvényeibe simulva egyházmegyénkben megszerveztük a páncélcsehi templom udvarának takarítását. A kolozsvári Belváros, Hídelve, Felsőváros, Újalsóváros, Szamosfalva, Tóköz, Törökvágás és Kolozsmonostor mellett Kide, Kolozspata, Magyarfenes, Pusztakamarás és Szászfenes, valamint a „házigazda” Magyarfodorháza egyházközségei képviseltették magukat, de voltak olyanok is, akik az újsághír nyomán jelentkeztek.

A 75 önkéntes pár órai kemény munkával kiszabadította a romos állapotban levő templomot a körülötte levő bozót fogságából, majd Magyarfodorházán a finom gulyás mellett pihenték ki a fáradságukat. Köszönjük az önkéntesek munkáját, a szervezők igyekezetét és legfőképp Isten nagy kegyelmét, aki mindezt lehetővé tette!

Egyházmegyei közgyűlés

A kis lélekszámú Magyarokéleki Missziós Egyházközség adott otthont a május 15-én de. 10 órától megtartott egyházmegyei közgyűlésnek. Az éves közgyűlésen elhangzott a szolgálattevők beszámolója a 2013-as évről, majd az egyházközségi kérésekről és beadványokról döntöttek az egybegyűltek. Ugyanaznap délután 2 órakor egyházmegyei tisztújító közgyűlést is tartottunk. A küldöttek missziói előadónak választották Lengyel István magyarfenesi lelkipásztort.

Református Egység Fesztivál

Isten segítségével egyházmegyénkből 93-an vehetünk részt a Debrecenben megrendezett Református Egység Fesztiválon. A Nagytemplom előtt felállított színpadról hallottuk a köszöntést, majd az ünnepélyes megnyitót követően a különböző helyszínek érdekes programokkal vártak. Lehetőségünk volt bepillantani az egyház sokrétű szolgálatába, részt vehettünk kulturális és vallásos műsorokon és be-nézhattunk a különböző kiállításokra.

Délután közös istentiszteletre és úrvacsoraszóra került sor a Kossuth téren. Felemelő és magasztos érzés volt a többezres sokaság együttéklése, imádkozása, úrvacsorázása. Hálásak vagyunk Istennek, hogy csodát láttatott velünk és beleköszöltünk a „kálvinista Róma” légkörébe. Ezúton is illesse köszönet a szervezőket!

KEHELY

A Kolozsvári Református Egyházmegye lapja

Felelős szerkesztő: Bibza Gábor

Szerkesztette: Somogyi Botond

Cím: Kolozsvár, Főtér 23. sz. Tel.: 0264-592282

drótpostacím: kolozsvarieme@yahoo.com

www.kolozsvariegyhazmegye.ro

Készült az Erdélyi Református Egyházkerület

Misztótfalusi Kis Miklós Sajtóközpontjának
nyomdájában

Felelős vezető: Dávid Zoltán